

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XIV, NR. 4 (157) / 2010 BULETIN DE INFORMAȚII APRIL 2010

«*Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului*» (Matei 28, 19)*

P.C. Părinți și iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Ne bucurăm astăzi și dăm slavă Bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem la marele Praznic al Învierii Domnului după ce ne-am ostenit în timpul Postului să-L însoțim pe Mântuitorul pe drumul Golgotei, prin înfrânare de la mâncare și băutură, ca și prin străduința de a deveni mai buni. De fapt toată viața creștină este o străduință neîncetată de a deveni mai buni, adică mai apropiați de Dumnezeu și de semenii noștri. Astăzi Mântuitorul Iisus Hristos ne răsplătește osteneala postului prin bucuria Învierii Sale care se revarsă în sufletele noastre din minunatele cântări ale Sf. Paști ca și din atmosfera plină de har a bisericii. Vestirea Învierii prin strigătul, repetat de nenumărate ori: «*Hristos a înviat - Adevărat a înviat*» - care este mărturisirea cea mai concentrată a credinței creștine - întărește în noi convingerea că viața noastră are un sens superior, care este tocmai învierea; ne încredințează că nu suntem abandonați stihilor acestei lumii și că nu suntem niciodată singuri, chiar și atunci când ne părăsesc oamenii, pentru că Hristos Cel înviat este cu noi în toată vremea și în tot locul. Înainte de a se înălța la cer, de pe muntele Sionului, la patruzeci de zile după învierea Sa din morți, Mântuitorul le-a vorbit ucenicilor Săi, zicând: «*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului*» (Mt 28, 18-20). Sfântul Evanghelist Marcu confirmă deja împlinirea acestei făgă-

duințe zicând: «*Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, s-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu. Iar ei, pornind, au propovăduit pretutindeni și Domnul lucra cu ei și întărea cuvântul prin semnele care urmau. Amin*» (16, 19-20). Desigur că ucenicii Mântuitorului au crezut în făgăduința Domnului că va fi cu ei în toate zilele, chiar dacă nu mai era trupește pe pământ, cum a fost până la

**Hristos a înviat din morți,
cu moartea pe moarte
călcând, și celor din mor-
minte, viață dăruindu-le!**

Înălțare. Iar credința apostolilor și rugăciunea lor către Domnul Cel înviat făceau într-adevăr ca Mântuitorul să fie cu ei și să lucreze împreună cu ei. Dar făgăduința Domnului: «*Iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului*», nu se referă numai la Sf. Apostoli, ci și la urmașii lor care sunt în primul rând episcopii, apoi preoții și diaconii ca și toți credin-

cioșii Bisericii care formează împreună poporul lui Dumnezeu. Tot ce a făgăduit Dumnezeu în Sfintele Scripturi se adresează tuturor celor ce cred în El. Așadar și nouă celor ce ne străduim să credem în El. Spun că ne străduim să credem, pentru că a crede cu adevărat în Dumnezeu nu este lucru ușor. «*Nu oricine îmi zice : Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri*» (Mt 7, 21). **Credința presupune angajarea constantă în împlinirea voii lui Dumnezeu, adică a poruncilor lui Dumnezeu care ne-au fost date pentru creșterea noastră duhovnicească și pentru a ne feri de degradarea spirituală și fizică.** Într-adevăr cei ce nu respectă poruncile lui Dumnezeu ajung curând să fie stăpâniți de diferite patimi pe care Sf. Scriptură le numește «*faptele trupului*». Acestea sunt: adulterul, desfrânarea, ura, vrajba, cearta, uciderea (avortul), beția, lăcomia... (cf. Gal 5, 19), la care putem adăuga astăzi necredința sau indiferența religioasă, ferirea de a avea copii, drogurile, fumatul etc.. Aceste păcate și patimi îl degradează pe om și-l distrug, atât sufletește, cât și trupește.

Înțelegem deci că Mântuitorul Iisus Hristos, înviat din morți, Care «*are toată puterea în cer și pe pământ*», este prezent și lucrător în toate zilele în viața celor cu adevărat credincioși, adică a celor care se străduiesc zi de zi să împlinească poruncile lui Dumnezeu, care se feresc de păcate și fac binele, a celor care se roagă constant, acasă și la biserică, a celor ce postesc și duc o viață cumpătată în toate, îngrijindu-se de mântuirea lor mai mult decât orice în lumea aceasta: «*Căutați mai întâi împărăția cerurilor și toate celelalte se vor adăuga vouă*», zice Mântuitorul, Iisus Hristos. Cât de mult s-ar ușura viața noastră dacă am împlini cu adevărat aceste cuvinte ale

Domnului! Căci atunci ne-am încrede mai mult în Dumnezeu, decât în puterile proprii, ne-am ruga mai mult, am fi mai râvnitori spre cele sfinte, am căuta mai des biserica, iar Dumnezeu ne-ar răsplăti însutit cu darurile Sale duhovnicești, adică pacea inimii, liniștea și echilibrul sufletului..., care sunt mai prețioase decât toate bogățiile lumii, dar și cu bunurile materiale de care avem nevoie pentru viața de zi cu zi. Dumnezeu face adevărate minuni cu cei ce-și pun nădejdea în El.

Iubiți credincioși,

După înălțarea Sa la cer, Mântuitorul Iisus Hristos continuă să rămână în lume atât duhovnicește, în inimile celor ce cred în El și se străduiesc să facă voia lui Dumnezeu, cât și în mod fizic, prin Trupul și Sângele Său pe care ni le-a lăsat spre mâncare și băutură în Taina Euharistiei sau a Sfintei Liturghii. De fapt aceste două moduri de prezență permanentă a Domnului în lume corespund naturii noastre umane, care este atât spirituală cât și materială. Noi avem nevoie de Dumnezeu în tot momentul, căci «în El trăim și ne mișcăm și suntem» (Fapte 17, 28). Cu alte cuvinte viața noastră atârnă în tot momentul de Dumnezeu, chiar dacă nu suntem conștienți de aceasta. Omul credincios se străduiește însă să conștientizeze prezența permanentă a Domnului în inima și viața sa, rugându-se zilnic, repetat, acasă, la lucru, în călătorie, în orice vreme și în orice loc. Pretutindeni unde se află, credinciosul rostește rugăciuni scurte, potrivite cu nevoile momentului, chemând din inimă ajutorul lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu ne răspunde în chip minunat, prin încurajarea și mângâierea din suflet, prin împlânzirea vrăjmașilor, prin sporul lucrului... Totodată credinciosul adevărat știe că nu poate fi creștin de unul singur, fără legătura sa strânsă și permanentă cu Biserica, adică cu obștea celorlalți credincioși. Mântuitorul a instituit Biserica tocmai pentru a aduna laolaltă pe toți cei ce cred în El și a-i hrăni cu Trupul și Sângele Său, pentru ca toți să fie una. Țelul vieții creștine este tocmai refacerea comuniunii oamenilor, distrusă de păcat, apropierea lor, armonia dintre ei. Nimic nu iubește mai mult Dumnezeu ca apropierea dintre oameni, dragostea și armonia dintre ei, care trebuie să fie realități de fiecare zi în familie, în Biserică și în societate. Unde

nu este armonie și pace, acolo nu poate fi Duhul lui Dumnezeu. Tocmai de aceea Părinții Bisericii spun într-un glas că nimeni nu se mântuiește singur, izolat de semenii săi, în mod egoist, ci ne mântuim toți în obștea Bisericii, împreună cu ceilalți credincioși, cu ajutorul și cu rugăciunea lor și a sfinților. De aceea participarea la slujbele Bisericii, și în primul rând la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, este fundamentală pentru credincios. **Nicăieri nu este mai prezent Dumnezeu și mai apropiat de credincioși ca în Sfânta Biserică în care ne rugăm împreună pentru sănătatea și mântuirea noastră și în care ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului pentru ca să avem viață întru noi.** Să repetăm și să subliniem că cei care cred că pot fi credincioși și fără să participe la Sf. Liturghie, fără să se spovedească și fără să se împărtășească cu Trupul și Sângele Domnului, sau că este suficient să te rogi acasă, neglijând rugăciunea Bisericii, se înșeală amarnic. Nu este rătăcire mai mare ca aceea să crezi că n-ai nevoie de Biserică, de Sfintele ei Taine, care au fost lăsate de Dumnezeu tocmai pentru viața și mântuirea oamenilor: «Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Trupul Meu este adevărată mâncare și sângele Meu adevărată băutură» (Ioan 6, 53-55).

De aceea să prețuim mai mult ca orice Biserică, să participăm cu evlavie în fiecare duminică la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie și să ne împărtășim cât mai des cu Sfintele Taine ale lui Hristos. Dacă facem aceasta o să constatăm cât de aproape este Dumnezeu de noi pentru că și noi suntem aproape de El; cât de multă îndrăzneală avem în rugăciunea noastră, cum viața noastră ni se înseninează încât vom vedea mai mult binele în jurul nostru decât răul și vom trăi în pace în familie și cu toți semenii noștri.

Iubiți credincioși,

Pe lângă cele două moduri de prezență ale lui Dumnezeu în viața noastră, amintite mai înainte, și anume cel duhovnicesc, din inima noastră și cel fizic, sub forma pâinii și a vinului euharistic care prin rugăciunea preotului și credincioșilor la Sfânta Litur-

ghie devin Trupul și Sângele Domnului, Mântuitorul Iisus Hristos este prezent cu deosebire în cei săraci, în cei flămânzi și însetați, în cei bolnavi, în cei închiși ca și în toți cei ce suferă într-un fel sau altul.

Din Sf. Evanghelie de la Matei, cap. 25 știm că la judecata din urmă, când ne vom prezenta cu toții în fața Dreptului Judecător, vom fi întrebați în primul rând de binele pe care l-am făcut semenilor noștri cu care Hristos Domnul se identifică: «...flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit. Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine». Tot binele pe care-l facem semenilor noștri când se află în necaz și în durere, îl facem de fapt Mântuitorului Hristos Însuși: «Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut» (Mt 25, 40). **Și în funcție de binele pe care l-am făcut sau pe care nu l-am făcut, ne vom mântui sau ne vom osândi, vom moșteni împărăția cerurilor sau vom pieri în focul cel veșnic.** Capitolul 25 de la Sf. Evanghelist Matei care descrie judecata din urmă ar trebui citit zilnic pentru a ne aminti mereu de datoria de a fi buni și a face numai bine cât trăim pe pământ. Căci făcând întotdeauna bine semenilor noștri, chiar și celor care ne răsplătesc cu rău, vom primi răsplătă de la Dumnezeu și aici pe pământ și în cer. **Viața este prea scurtă pentru ca s-o petrecem în ură sau gândind egoist numai la noi înșine. Viața își capătă toată frumusețea ei atunci când suntem buni și generoși ca Dumnezeu,** când ne bucurăm de bucuria semenilor și când ne întristăm împreună cu ei. Dacă-L avem cu adevărat pe Domnul Hristos în inima noastră, atunci vom fi buni ca Dumnezeu, Care «face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți» (Mt 5, 44). Atunci vom avea mereu pace și bucurie în inimă care sunt semnul creștinului adevărat. Să ne străduim deci să facem numai bine în viața noastră, să-L iubim pe Dumnezeu și să-i iubim pe semenii noștri! Să-i iubim nu numai cu cuvântul, ci și cu fapta, adică cu ajutorul nostru concret, în aceste vremuri de mare încercare datorită catastrofelor naturale din diferite părți ale lumii, cât și crizei financiare și economice! Punându-vă la suflet aceste cuvinte

de învățatură cu nădejdea că ele vor rodi însutit în inimile Voastre, Vă binecuvântează pe toți în numele Domnului Cel înviat și Vă fac cele mai calde urări de sănătate împreună cu salutul

pascal: **Hristos a înviat și Sărbători ferice!**

Al vostru de tot binele voitor și rugător către Domnul, Biruitorul morții !

+ *Serafin*

Arhiepiscop și Mitropolit

* Pastorală la Învierea Domnului 2010

«Iubirea este singurul motiv al creației și singurul motiv al actului mântuirii» *

În fiecare duminică din cursul anului bisericesc creștinii sărbătoresc Învierea lui Hristos. Prin Întrupare, Hristos Dumnezeu ia asupra Sa păcatele noastre, ale tuturor, și prin moartea pe cruce și Învierea cea de-a treia zi ne curățește de toate aceste păcate. Fiecare dintre noi este chemat la o unire deplină cu Hristos, ca să putem zice împreună cu Sf. Pavel: «*De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește întru mine*» și, astfel, să devenim părtași ai Învierii Lui. Așa cum aflăm din troparul cântat în noaptea Paștilor, «*Învierea Ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri și pe noi pe pământ ne învrednicește cu inimă curată să Te slăvim*», slăvirea lui Dumnezeu trebuie să fie făcută cu «*inimă curată*». Părintele Boris Bobrinsky, fost decan al Institutului Ortodox «*Saint Serge*» din Paris, în cei 85 de ani de viață și mai bine de jumătate de veac de slujire preotească, atât prin viața sa, cât și prin numeroasele sale opere închinare studiului teologiei, nu a încetat să slăvească pe Dumnezeu. Dogmatist de renume și profund căutător al tainelor din teologie, dar, în același timp, și păstrător cu fidelitate al Tradiției creștine, Părintele Boris ne-a împărtășit din vasta sa experiență, vorbindu-ne despre importanța Învierii Domnului Hristos pentru fiecare dintre noi.

Care este semnificația Paștilor, a Învierii Domnului Hristos, pentru fiecare dintre noi și cât de importantă este ea pentru umanitate?

Paștile este întreaga noastră viață. «*Dacă Hristos nu ar fi înviat, atunci zadarnică este viața noastră, zadarnică este și credința noastră*», după cum zice Sf. Pavel. Hristos a înviat pentru a ne salva, pentru a ne duce în casa Tatălui. Dar, pentru a învia, Hristos trebuia ca mai înainte să devină om, ca Dumnezeu să devină om, pentru a ne ridica și pe noi la Dumnezeire, iar dacă Dumnezeu a devenit om, și-a asumat întreaga noastră umanitate, în afară de păcat. Iar Hristos, Care nu era un păcătos, Care nu avea păcat, așa cum zice Sf. Pavel, a devenit păcat pentru noi, a luat asupra Lui păcatele noastre și aceasta a făcut-o în momen-

tul botezului Său în râul Iordan. Acest lucru ne este adus la cunoștință de Sf. Ioan Botezătorul atunci când zice: «*Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel Care ridică păcatul lumii*». Deci, ce a făcut El pentru a lua asupra Sa păcatul lumii? S-a scufundat în apă, care era o apă «*poluată*» de păcat, murdară, o apă în care coborâseră toți păcătoșii pentru a-și mărturisii păcatele lor, o apă plină de păcate, iar în momentul când Hristos S-a scufundat în această apă, a luat asupra Sa toate păcatele. Așadar, dacă a luat asupra Sa toate aceste păcate, El trebuia să și plătească pentru ele, deci să moară și să meargă până în adâncurile cele mai mari ale morții, până în iad; dar El a coborât în iad ca Cineva Care nu avea păcate proprii. Diavolul, iadul, a vrut să-L prindă, să-L înhațe, dar a ales greșit; s-a gândit că înhață un păcătos, dar a înhațat pe Dumnezeu, s-a gândit că prinde un om, dar nu a putut să-L prindă pe Dumnezeu. În consecință, coborând în iad, Iisus a luminat iadul, iar dacă iadul a fost luminat, nu mai există întuneric. El a sfărâmat porțile iadului, iar dacă iadul nu mai are porți, atunci nu mai este un iad. «*Voi toți cei care intrați în infern, renunțați la orice speranță*», zice Dante în lucrarea sa «*Divina comedie*», dar Iisus a sfărâmat porțile iadului și acesta nu mai are deloc porți, așa cum zice și Sf. Ioan Gură de Aur: «*Unde este locuința ta, iadule? Moarte, unde este puterea ta?*».

«Paștile, o cale pe care o parcurgem întreaga noastră viață»

Vedem astfel că Hristos, coborând în iad și apoi ridicându-Se din el, ne dă viață, ne dă biruință. Acesta este Paștile și el pătrunde în locurile cele mai profunde ale noastre. Primul moment în care noi am trăit Paștile este Botezul propriu; cel care este botezat este botezat în moartea și în Învierea lui Hristos. Când fiecare dintre noi a fost botezat, copil sau adult, nu contează, a trăit pentru prima dată acest Paști întreg și, astfel, puterea Învierii este deja în noi și ea ne pătrunde, ne transformă, progresiv bineînțeles, pentru că este o cale pe care o parcurgem întreaga viață. Paștile este, în același timp, o realitate dată o dată pentru totdeauna

și o cale pe care o parcurgem întreaga noastră viață alături de Iisus Hristos și de Sfântul Duh, pentru că Duhul Sfânt ne-a fost dat de către Hristos, iar Duhul Sfânt, de asemenea, ne dă pe Hristos: avem astfel o formă de dublă acțiune, de dublă revelație. Noi suntem pătrunși de Duhul lui Hristos, de Cincizecime, de Paști și, prin urmare, toată viața noastră devine o viață pascală. Paștile trebuie trăit în fiecare zi și este ceva pentru care trebuie să ne pregătim; este o realitate pe care trebuie să o trăim în fiecare zi, în fiecare an, din Paști în Paști, până la sfârșitul vieții noastre.

«Paștile este o realitate înscrisă chiar în inima existenței»

Cum putem noi să trăim mereu Paștile? Cum putem să ne asumăm cât mai deplin Învierea lui Hristos? Încercând, cu adevărat, să îl întâlnim pe Hristos, pe Hristos cel viu. Nu există decât un singur Hristos și Acela este Hristos cel înviat, iar atunci când Hristos ne pătrunde, când trăiește în noi, când ne transformă puțin câte puțin, în acel moment, având o relație personală cu El, semințele Învierii lucrează deja în noi. Sf. Pavel ne-o spune: «*Nu știți voi oare că Dumnezeu v-a înviat deja, Dumnezeu v-a ridicat deja la cer, v-a așezat deja de-a dreapta Tatălui?*». Aceasta este ceea ce numim viziunea eshatologică (tot ceea ce privește sfârșitul omului și al umanității) a Învierii. Paștile este o promisiune, dar el este deja și o realitate care este înscrisă chiar în inima existenței. Acest lucru trebuie ținut minte. Așadar, cele două coincid, Paștile este o promisiune, dar și o pregustare a Învierii finale. Când Sf. Pavel zice, așa cum am văzut, că suntem deja înviați, este un lucru foarte puternic. Paștile este, bineînțeles, și un mister al vieții interioare, profunde, în Hristos, prin rugăciune, prin rugăciunea inimii, prin invocarea împărăției lui Hristos și, puțin câte puțin, în măsura în care numele lui Iisus pătrunde în noi, El se imprimă în noi și, apoi, această putere a Învierii ne transformă, ne ridică...

*Ziarul «*Lumina*» al Patriarhiei Române, București, 3 mai 2009.

Apelul Sfântului Sinod pentru unificarea diasporei românești

La începutul anului 2010, proclamat de Sfântul Sinod ca Anul omagial al Crezului Ortodox și al Autocefaliei românești în Patriarhia Română, în contextul aniversării a 125 de ani de când Biserica Ortodoxă Română a devenit autocefală și a 85 de ani de la ridicarea la rangul de Patriarhie, ierarhii Sf. Sinod adresează un Apel de suflet către toți clericii și mireni ortodocși români din afara granițelor țării, aflați - fără binecuvântare - în alte Biserici Ortodoxe surori sau în structuri bisericesti necanonice, de a reveni în comuniune directă cu Biserica Mamă, adică în jurisdicția canonică a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Realizarea acestui deziderat reprezintă împlinirea prevederilor din Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, care menționează faptul că Biserica Ortodoxă Română este Biserica neamului românesc și îi cuprinde pe creștinii ortodocși din țară și pe creștinii ortodocși români din afara granițelor țării (art. 5), iar organizarea canonică și pastorală a creștinilor ortodocși români din afara granițelor României se asigură de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române (art. 8). Acest principiu este în deplină concordanță cu hotărârea Conferinței Presinodale Panortodoxe de la

Chambesy-Elveția (6-13 iunie 2009), care precizează că fiecare Biserică autocefală are dreptul de a păstori propria sa diasporă.

Prevederile statutare menționate exprimă datoria Bisericii Ortodoxe Române și se bazează pe canonul 16 de la Sinodul I Ecumenic (325), care afirmă principiul că nu este îngăduit unei eparhii să primească în jurisdicția sa clerici și credincioși ortodocși, fără binecuvântarea Bisericii (eparhiei) căreia aceștia aparțin.

În acest sens, amintim și faptul că procesul de revenire a clerului și credincioșilor ortodocși de diferite naționalități la Bisericile Mame (de exemplu în Patriarhia Rusă și în Patriarhia Sârbă) a început deja în urmă cu mai mult timp și a arătat că, prin coresponsabilitate și solidaritate etnică ortodoxă, se pot depăși dezbinări istorice conjuncturale, motivate în trecut pe criterii politice.

Acum, la 20 de ani de la căderea regimului comunist în Europa Răsăriteană, când România este membră a Uniunii Europene și a NATO și în condițiile în care Biserica Ortodoxă Română dezvoltă o activitate fără precedent în afara granițelor țării prin reorganizarea și înființarea de numeroase eparhii în întreaga lume, apreciem că nu mai sunt motive întemeiate de a respinge che-

marea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la unitate și comuniune ortodoxă românească.

Suntem încredințați că această atitudine de reînviere și reconciliere ortodoxă românească va consolida și va intensifica lucrarea pastoral-misionară, social-filantropică și cultural-educatională a Bisericii Ortodoxe Române de pretutindeni, întărind în același timp demnitatea ortodoxă românească, prin eliberarea unora dintre românii ortodocși de complexul de a fi «căutători de umbrele canonice» la străini.

Regretăm că din motive multiple, unii dintre frații noștri ortodocși români sau îndreptat spre alte jurisdicții ortodoxe, în timpul comunismului, însă ceea ce a fost scuzabil în trecut a devenit nejustificabil și chiar regretabil în prezent, adică înstrăinarea românilor unii de alții, până la dezbinarea lor bisericească.

Încredințați fiind că apelul nostru la unitate și demnitate ortodoxă românească va fi receptat cu bucurie și responsabilitate, ca dorință de comuniune și cooperare frățească, vă împărtășim tuturor aleasă prețuire și părintească binecuvântare.

+ DANIEL

Președintele Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

5 mart. 2010 - slujește Taina Sf. Maslu și predică la Hamburg (Paroh: Protos. Calinic Vintilă).

6 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Bremen.

7 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Hamburg.

9 mart. - oficiază la Sibiu înmormântarea D-lui Gabriel Constantinescu, mare luptător anticomunist, fondatorul revistei «Puncte Cardinale». Predică.

11-13 mart. - participă la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus la Dialogul teologic între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Evanghelică din Germania.

14 mart. - slujește împreună cu ÎPS Mitropolit Laurențiu Sf. Liturghie în Catedrala din Sibiu și predică.

15, 16 și 18 mart. - la invitația tinerilor ASCOR Sibiu, Iași și Cluj ține conferințe

duhovnicești în aceste centre universitare cu participarea a sute de tineri. Răspunde întrebărilor tinerilor. Înregistrează mai multe interviuri la Radio Trinitas și Renașterea (Cluj).

17 mart. - slujește Sf. Liturghie în Capela Facultății de Teologie din Iași și hirotonește întru diacon pe teologul Valentin I. Seara slujește împreună cu ÎPS Mitropolit Teofan Denia Canonului mare în Catedrala din Iași și predică.

18 mart. - participă la Pavcernița Mare și predică în Catedrala din Cluj.

19 mart. - face o vizită IPS Mitropolit Bartolomeu și participă la lansarea cărții «Starea de Urgență» (1946) a ÎPS Sale.

21 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Mănăstirea Râmeț.

25 mart. - **Buna Vestire** - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.

28 mart. - **Intrarea Domnului în Ierusalim** - slujește Sf. Liturghie și predică la Düsseldorf.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

7 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică

la Biserica St. Nikolai.

16 mart. - prezintă planurile referitoare la construcția mănăstirii-sediu episcopal în fața reprezentanților circumscripției electorale a cartierului Aubing.

21 mart. - slujește Sf. Liturghie și predică la Parohia Nașterea Domnului din München (paroh P.C.Pr.Dr. Mircea Basarab).

25 mart. - **Bunavestire** - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

28 mart. - **Florile** - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 · D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49) 0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT

Diakon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 · BLZ 750 903 00